

Zwaar werk om, — zelf vervolgd wordend door den bezorgden Martin — den veldprediker en zijne kleine kudde uit het schootsveld onzer vurende batterij weg te jagen, waar zij volstrekt willen blijven zingen, hoewel de hen wachtende mailboot reeds herhaaldelijk en ongeduldig de schelle stoomfluit hooren laat. — Zwaar werk om de jonge officersvrouw uit de brandende benting te redden en haar in mijne armen tegen dien berg op te dragen, over steile ribben en gletschers heen, terwijl de veeren van haar hoed mij telkens in de oogen waaien en het uitzicht belemmeren. Batterij, stoomer, berg en gestalten verwarren zich door elkander, eenen geheelen tijd lang, eene eeuwigheid lang, waarin de kadans van de schroefslagen alle visioenen en bewegingen blijft regeeren. Ik heb eene onduidelijke voorstelling van de omstandigheid, dat al die gezichten, die daar op maat van het stootende schroefgedreun verrijzen en weer verbleeken, veranderen en in elkander overgaan, gedeeltelijk menschen zijn, die men dwong te blijven in een oord dat zij gaarne hadden verlaten, en voor een deel personen voorstellen, die weg moesten van eene plaats, waar zij liever gebleven waren. Een grijnzend bruin gelaat, dat mij bekend voorkwam hoewel ik het nergens terecht kon brengen, bleef het langst, en ik gevoelde behoefte het te vragen of zij, het officersvrouwkje, ook tot degenen behoorde die weg moesten. En het bruine gezicht reikte mij een papier toe waarop stond: „voorloopig aangehouden!” Een luid gejuich of geroep klonk mij in de ooren, maar ditmaal zonder schroefbegeleiding, een geroep dat steeds duidelijker wordend, eindelijk in de stem van Martin overging, die voor mijn bed stond.

„Word toch wakker!” riep mijn vriend — „gij slaapt als een doode!” —

Mijne eerste gewaarwording was dat het schip stil lag, waaraan zich dadelijk het begrip vastknoopte, dat wij dus te Koeala-Legot, de plaats mijner bestemming, moesten zijn aangekomen. In een ommezien was ik op de been en pakte mijne plunje bij elkaar, onder welke bezigheid Martin mij het gezicht op de kust beschreef. — Of nu de goede jongen eene laatste flinke troostportie noodig achtte, om mij bij voorbaat met mijn toekomstig verblijf te verzoenen, dan wel of hij de meening toegedaan was, dat de schildering van eene schoone landstreek, in de gegeven omstandigheden bijzonder heilzaam op mijn gemoedstoestand moest inwerken — kan ik niet beslissen — zijn goedig leuk gezicht bleef kijken alsof het nergens part of deel aan had, en toch ontwierp hij met veel welsprekendheid en dichterlijke verbeeldingskracht eene zoo schoone en vurige beschrijving van dit aardsch paradijs, dat ik, die de eenzame streek reeds van vroeger kende, hem met dezelfde botte verwondering begon aan te staren, als die waarmede hij mij den dag te voren vermaakt had. — Het gevolg was natuurlijk weer groote pret voor beiden, maar voor Martin het meest die, al was 't dan ook met meer geluk dan wijsheid, toch zijn doel bereikt en mij aan 't lachen gebracht had.

Wij gingen aan 't dek. — In de rooskleurige morgenschemering strekte zich eene onafzienbare, dicht begroeide en vlakke kust voor ons uit, eene schijnbaar onafgebrokene lijn van groen, waarin alleen het geoefende oog,